

час затримання особи уповноваженою службовою особою, якій законом надано право здійснювати затримання, слідчим, прокурором - у протоколі затримання; 4) у разі вилучення під час законного затримання особи без ухвали слідчого судді особою, що не є уповноваженою службовою особою, якій законом надано право здійснювати затримання, - у протоколі передання тимчасово вилученого майна.

У вказаній категорії кримінальних проваджень до таких речових доказів слід віднести: примірники творів, документи, чорнові записи, примірники контрольних марок, обкладинок, голографічних елементів, обладнання для відтворення та тиражування примірників творів. До документів, які матимуть доказове значення слід віднести: акт перевірки; протокол про адміністративне правопорушення; протоколи огляду місця події, комп'ютера, встановлених на ньому програм, обладнання для тиражування, матриць, які використовувалися для тиражування примірників творів, примірників творів, обкладинок, контрольних марок, документів тощо; висновки фахівця, що здійснював дослідження; книга обліку доходів і витрат тощо; оригінали (копії) угод, накладних, товарних чеків, які підтверджують факт отримання авторського права на певний вид використання твору, придбання примірників творів, вилучених у порушника, гарантійні талони на придбані комп'ютери та ін.

Список використаних джерел:

1. Погорецький М. А. Докази у кримінальному процесі: проблемні питання [Електронний ресурс] / М. А. Погорецький // Часопис Нац. університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2011. – № 1 (3). – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2011/n1/11pmappp.pdf>.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку із прийняттям Кримінального процесуального кодексу України». – К. : Юрінком Інтер, 2012. – 376 с.

Гринь Карина Русланівна, курсант 2-го курсу факультету №1 Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Філяніна Л.А., старший викладач кафедри теорії та історії держави і права Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

РЕФОРМИ УКРАЇНИ В СФЕРІ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ

Сьогодні диктує свої правила та умови проведення реформування місцевого самоврядування. Світові приклади сучасних моделей розбудови місцевого самоврядування надають можливості перейняти досвід європейських країн та уникнути помилок.

Україна прагне до вдосконалення місцевого самоврядування шляхом децентралізації влади шляхом: запровадження адміністративної реформи на регіональному, місцевому рівнях, впровадження державної регіональної політики на засадах; передачі владних повноважень центральними органами підпорядкованим їм органам; партнерських відносин між місцевими органами виконавчої влади та місцевого самоврядування; проведення публічної, прозорої політики місцевого і регіонального розвитку.

Проблеми і перспективи реформування місцевого самоврядування є предметом досліджень багатьох науковців, серед яких Ващенко К.О., Войтович Р.В., Ковбасюк Ю.В., Пасіков Д.О., Серьогін С.М, та інш.

Місцеве самоврядування сьогодні виступає важливим фактором демократизації суспільного життя, децентралізації управління та необхідною передумовою становлення громадянського суспільства, наближення влади до її джерела – народу. В Україні закладено конституційні засади місцевого самоврядування, ратифіковано Європейську хартію місцевого самоврядування, прийнято низку базових нормативно-правових актів, які регулюють діяльність органів місцевого самоврядування [1, 128].

Одним із найважливіших чинників розвитку системи української державності, фундаментальних засад конституційного ладу в Україні є саме місцеве самоврядування.

Відповідно до Європейської хартії місцевого самоврядування та національного законодавства самоврядування в Україні здійснюється на засадах: народовладдя; законності; гласності; колегіальності; поєднання місцевих і державних інтересів; виборності; правової, організаційної та матеріально-фінансової самостійності в межах повноважень, визначених цим та іншими законами; підзвітності та відповідальності перед територіальними громадами їх органів та посадових осіб; державної підтримки та гарантії місцевого

самоврядування; судового захисту прав місцевого самоврядування[2].

Водночас, протягом останніх років різючих змін у політико-економічній ситуації України не відбулося і як наслідок система виконавчої влади залишилася без змін. Міжнародний досвід свідчить про те, що не можливо за один раз здійснити перерозподіл повноважень та ресурсів між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування на користь останніх без їх посилення чисельно та територіально. Для вдосконалення системи органів виконавчої влади необхідно звернутися не тільки до досвіду європейських держав але й до наукових розробок національних вчених. При цьому необхідно враховувати й те, що зміна, наприклад, кількості центральних органів призведе до перерозподілу управлінських функцій не лише серед них, а й на рівні окремо взятого міністерства, державного комітету або інших центральних органів виконавчої влади. Цілком зрозуміло, що подібні зміни на згаданому рівні потребують відповідних змін і по «вертикалі», тобто в нижчих ієрархічних ланках виконавчої влади.

Проблеми місцевого самоврядування в Україні виникли в наслідок законодавчої невизначеності територіальної основи місцевого самоврядування, непропорційної системи адміністративно-територіального наслідком чого є суперечки як між самими органами місцевого самоврядування, так і між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади.

Існуюча система територіальної організації влади занадто громіздка і вимагає значних коштів для свого утримання, надмірно централізована та припускає дублювання функцій, притаманних органам місцевого самоврядування. Вона не адаптована до сучасних методів надання адміністративних послуг, зокрема інформаційно-комунікаційних технологій, що надають перспективу: уникнути людського фактору (корупція, хабарництво, бюрократія, затягування часу) при вирішенні питань, особам з обмеженими можливостями доступу до отримання інформації та подачі заявок, скарг дистанційно через мережу Інтернет, професійного та кар'єрного зростання, навчання.

Отже, враховуючи те, що фундаментом будь-якої держави в тому числі і України є – народ, усі можливі реформи та зміни повинні відбуватися лише на його користь. Вся система місцевого самоврядування мусить бути побудована саме з вигідними умовами для проживання та існування громади. Досвід зарубіжних країн, де вже відбулися реформи місцевого самоврядування, демонструє позитивні зміни, а саме: самоврядуванню дали змогу міцно стати на ноги та перебрати на себе практично всі функції щодо забезпечення життєдіяльності громади; органи місцевого самоврядування отримали насамперед фінансову незалежність і самостійність. Існуюча в Україні система місцевого самоврядування в повній мірі не відповідає потребам суспільства. Для реформування місцевого самоврядування необхідно звернути увагу на забезпечення органів місцевого самоврядування законодавчими актами, що дозволять створити умови для підтримки сприятливого життєвого середовища, необхідного для всебічного розвитку людини, її самореалізації, захисту її прав, надання мешканцям територіальних громад якісних та доступних публічних послуг на основі сталого розвитку дієздатної громади.

Список використаних джерел:

1. Місцеве самоврядування в Україні: сучасний стан та основні напрями модернізації : наук. доп. / [редкол. : Ю.В. Ковбасюк, К. О. Ващенко, В. В. Толкованов та ін.] ; за заг. ред. д-ра наук з держ. упр., проф. Ю. В. Ковбасюка. – К. : НАДУ, 2014. – 128 с
2. <http://dovidka.biz.ua/mistseve-samovryaduvannya-v-ukrayini/>

Губар Сергій Володимирович, кандидат юридичних наук, здобувач НАВС

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ ДІЗНАННЯ ЗА КПК УСРР 1927 Р.

Чинним КПК України існування та діяльність такого суб'єкта кримінального провадження як орган дізнання не передбачено. Закон згадує про дізнання як форму досудового розслідування, в якій здійснюється розслідування кримінальних проступків. Однак, Закону України про кримінальні проступки, завбаченого КПК України, до сьогодні не прийнято, тож і проваджень і у формі дізнання не існує. Як наслідок – суттєве зростання завантаженості слідчих. Звідси запитання, чи спроможний слідчий, здійснюючи по 130-140 проваджень, забезпечити швидке, повне і неупереджене розслідування?

Досвід діяльності органів дізнання в Україні достатньо багатий, його ґрунтовне вивчення є, безумовно, важливим для подальшого вдосконалення кримінального процесуального законодавства. Необхідність таких реформ є очевидною. Ми розглянемо деякі процесуальні повноваження органів дізнання за КПК УСРР 1927 р.

До органів дізнання на той час були віднесені: органи міліції та кримінального розшуку; органи Державного Політичного Управління, органи інспекції праці, податкової, санітарної, технічної та торгової